

Arrest

nr. 116 137 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. VERLAECKT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 30 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 juni 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

{..}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 11/04/2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.22/04/2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd.22/04/2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 11/04/2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”

1.3. Op 12 juni 2013 wordt aan de eerste tot en met de zesde verzoekende partij tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt Het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*

☐ *12° hij voorwerp is van een inreisverbod: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (betekend dd.22/03/2013)*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

☐ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (betekend dd.22/03/2013)”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nu deze afgeleverd werden in het kader van een gebonden bevoegdheid en er geen schending van een hogere rechtsnorm wordt aangetoond.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

2.3. In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Dit vormt een determinerend motief van de bestreden beslissingen. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voeren verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering ten aanzien van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing en dit artikel van het EVRM.

Verzoekende partijen betogen dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht afgeleverd worden omdat geen rekening werd gehouden met de medische toestand van eerste verzoekende partij en een terugkeer een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

De Raad wijst er evenwel op dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Verzoekende partijen betwisten niet illegaal op het grondgebied te verblijven.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verder dient ook gewezen op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gegeven dat verzoekers een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen in casu het geval is, heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen opnieuw een beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers over een verblijfsrecht beschikten op het ogenblik dat zij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indienden. Verzoeker tonen dit evenmin aan. De rechtstoestand van verzoekers, met name hun illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verweerder opnieuw dient te beslissen over de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet bij een eventuele vernietiging verhindert niet dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de analyse van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is (cf. recente rechtspraak: RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Met haar summiere betoog aangaande haar medische problematiek maakt eerste verzoekende partij niet aannemelijk dat haar aandoening een ernstige, kritieke gezondheidstoestand uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM.

Zoals uit de bespreking hoger blijkt hebben verzoekende partijen de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt. Het betoog van verzoekende partijen doet derhalve geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake. Het beroep ten aanzien van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder menen zij dat de verwerende partij een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- *Schending van artikel 9 ter van de wet van 11 december 1980.*
- *Schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- *Duidelijke beoordelingsfout door DVZ.*

Schending van art. 9ter - § 3. 5° van de Wet van 15 december 1980: Nieuw element Verzoeker verblijft sedert 2007 op het Belgisch grondgebied.

In hoofde van de heer {...} stelt zich een medisch probleem met betrekking tot zijn hart. Verzoeker verwijst naar een medisch attest dd. 2/4/2013 van dr. BEKKERS.

Verzoeker lijdt aan hartkloppingen en overgevoelig hartritme. Dit is wel een nieuw element, want deze aandoening werd geenszins ingeroepen bij een eerdere aanvraag in 2009. De verhoogde hartkloppingen zijn wel degelijk een nieuw symptoom, dan behandeling behoeft.

Als de huidige behandeling (medicatie) zou worden stopgezet, geeft dit risico op "verhoging bloeddruk en obesitasprobleem. Tevens "verhoging risicofactor AMI"

De prognose omtrent de verdere evolutie is goed, mits regelmatige cardiale controle.

Er wordt tevens een erfelijke cardiopathie weerhouden.

Dr. BEKKERS stelt tevens dat mantelzorg noodzakelijk is om de hartritmestoornissen onder controle te krijgen en te houden. Een reis naar het land van herkomst is een risico.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt, is de medische toestand is actueel voldoende ernstig. Het feit dat opvolging noodzakelijk is gezien bij gebreke hieraan een acute situatie kan ontstaan is reeds voldoende om van "voldoende ernstig" te spreken.

Verzoekers zijn Roma. Roma leven in zeer slechte omstandigheden in Servië/Kosovo, laat staan wanneer blijkt dat men te ziek is om te werken en geld te verdienen om de behandeling te kunnen betalen. — quod non.

De gezondheidszorg in het land van herkomst is zeer erbarmelijk en niet betalen voor verzoeker. In Kosovo zijn er geen faciliteiten om de cardiologische controle - noodzakelijk volgens dr. Bekkers - te garanderen.

Ook gaat verweerster aan elke realiteit in Kosovo voorbij.

FEDASIL: Landenfiche met betrekking tot de zorgsector in Kosovo zie:

http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Kosovo/country_sheet_kosovo__j_anuari_2010_NL.pdf

o.a. " Omwille van het wantrouwen tussen de etnische groepen in Kosovo, is het aanbod van gezondheidsdiensten aan de minderheidsgroepen ernstig aangetast. "

Dat verzoeker en zijn gezin in de gegeven omstandigheden om medische redenen dienen te worden geregulariseerd.

De aanwezigheid van en de zorg door de gezinsleden is vereist ter ondersteuning van het fysiek en psychisch welbehagen van de heer {...}.

Het is verboden tot uitzetting over te gaan, als uitzetting een schending van art. 3 EVRM oplevert vanwege de algehele gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 3 EVRM moet niet enkel gerespecteerd worden in geval van een verzoek artikel 9ter, maar moet steeds gehonoreerd worden. Verzoekster moet op regelmatige tijdstippen medisch opgevolgd worden, zodat een verblijf noodzakelijk is.

Het moge duidelijk wezen dat verdere behandeling van betrokkene vereist is en dat om die reden een terugkeer niet mogelijk is.

Dat om deze redenen verzoeker zich wenst te beroepen op artikel 9 ter vreemdelingenwet.

De RvV moet in staat gesteld worden om na te gaan waarop de DVZ-arts zich gebaseerd heeft om het medisch probleem van verzoeker niet te beschouwen als een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

In casu werd verzoeker niet onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Evenmin raadpleegde hij een deskundige. Blijkens het dossier werd er niet gecorrespondeerd tussen de DVZ-arts en behandelend arts aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker. Er bevindt zich ook geen algemene informatie in het dossier waarop de DVZ-arts zich gebaseerd heeft om zijn advies op te stellen. Uit het dossier blijkt evenmin dat de betrokken DVZ-arts een bijzondere expertise zou bezitten aangaande hartproblematiek. (RvV 84.293. 6 juli 2012)

Gebrekkige motivering

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 85 166 van 25 juli 2012)

Uit het standaard medisch advies blijkt onvoldoende waarom voortdurende opvolging niet als voldoende gevaar wordt aanzien door de geneesheer.

Artikel 3 EVRM

Het is verboden tot uitzetting over te gaan, als uitzetting een schending van art. 3 EVRM oplevert vanwege de algehele gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 3 EVRM moet niet enkel gerespecteerd worden in geval van een verzoek artikel 9ter, maar moet steeds gehonoreerd worden.

Verzoeker moet op regelmatige tijdstippen medisch opgevolgd worden, zodat een verblijf noodzakelijk is.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partijen maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De relevante wetsbepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

3.4. De gemachtigde van de staatssecretaris kwam in de bestreden beslissing tot de conclusie dat de elementen die werden ingeroepen in verzoekers' huidige aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in hun eerdere aanvraag van 22 april 2009, waardoor de nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

3.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het standaard medisch getuigschrift van 8 april 2009 gevoegd aan de aanvraag van 22 april 2009, van volgende aandoening(en) met betrekking tot eerste verzoekende partij melding maakte: *"Developpement d'une depression + stress posttraumatique"* Als behandeling werd psychotherapie en medicatie voorgeschreven. Een psychiatrische opvolging bleek noodzakelijk en bij stopzetting van behandeling werd melancholische depressie verwacht. Uit verder nazicht van het administratief dossier bleek eerste verzoekende partij volgens aanvullingen ook nog te lijden aan een orthopedische aandoening. De Raad stelt voorts vast dat het standaard medisch getuigschrift gevoegd aan de nieuwe aanvraag om medische redenen van 30 april 2013 zich niet in het administratief dossier bevindt. Integendeel, hierin bevindt zich een stuk dat stelt: *"Medische stukken die beveiligd worden door de Dienst Humanitaire Regularisaties (..) Aantal weggehaalde stukken: 2"* waarbij *"Aanvraag 9ter van 30/04/2013 Standaard medisch getuigschrift"* werd aangekruisd. Dit wijst er aldus op dat het standaard medisch getuigschrift gevoegd aan de aanvraag van 30 april 2009 uit het administratief dossier werd gehaald met het oog op beveiliging en dat, bij het overmaken van het administratief dossier aan de Raad, dit stuk niet opnieuw werd toegevoegd. De Raad kan bijgevolg zijn wettigheidscontrole op de bestreden beslissing niet uitoefenen nu hij in de onmogelijkheid is na te gaan of de elementen die eerste verzoekende partij in deze aanvraag heeft ingeroepen reeds werden ingeroepen in de aanvraag van 22 april 2009. Bij haar nota heeft de verwerende partij slechts een advies van de arts-adviseur gevoegd, stuk dat dan nog dateert van na de bestreden beslissing, met name 17 september 2013, maar het desbetreffend standaard medisch getuigschrift wordt niet voorgelegd. Bovendien kunnen de bevindingen omtrent dit standaard medisch getuigschrift niet worden gecontroleerd nu de Raad niet kan nagaan wat precies vermeld werd in het standaard medisch getuigschrift van 2 april 2013, gevoegd aan de aanvraag van 30 april 2013, dit terwijl de verzoekende partijen betwisten dat het niet zou gaan om een nieuw element en erop wijzen dat tevens *"erfelijke cardiopathie"* wordt weerhouden in dit getuigschrift.

Daar de Raad zijn wettigheidscontrole niet kan uitoefenen, dient de eerste bestreden beslissing nietig te worden verklaard.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze zijn gericht tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER